

Sygn. akt II CSK 424/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa H. W.

przeciwko E. [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 stycznia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód H. W. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 lipca 2015 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 grudnia 2014 r. którym oddalono powództwo przeciwko E. [...] S.A. z siedzibą w G. o zapłatę odszkodowania w kwocie 70.000 zł za bezumowne korzystanie z nieruchomości, utraconych korzyści w kwocie 30.000 zł wobec korzystania z nieruchomości bez podstawy prawnej, odszkodowania w kwocie 50.000 zł za pogorszenie wartości nieruchomości. Roszczenia powyższe związane były z posadowieniem na nieruchomości słupów i przewodów linii sieci elektrycznej.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Celem skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rola nie polega zatem na korygowaniu ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przyczyny te mają wykazać występowanie kwestii istotnych dla interesu publicznego, uzasadniających przystąpienie do rozpoznania tak szczególnego środka prawnego. Wniosek o przyjęcie do rozpoznania z uzasadnieniem zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. stanowią oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej. Nie może być uznane za wystarczające odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli zawiera tożsame argumenty (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 - nie publ.). Ograniczenie kognicji Sądu Najwyższego wynika stąd, że orzekanie

w przedmiocie przyjęcia skargi następuje na posiedzeniu w innym składzie jak merytoryczne rozpoznawanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

Skarga powoda odwołuje się do przyczyny wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Dla skutecznego powołania się na oczywistą zasadność skargi konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Nie może budzić wątpliwości, że zachodzi naruszenie prawa, zauważalne bez głębszej analizy, które przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Sam zarzut uchybienia (nawet oczywistego) treści określonego przepisu (przepisów) nie wystarcza dla przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Musi ono pozostawać w bezpośrednim związku z rozstrzygnięciem. Skarżący powinien przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił oraz przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Tymczasem skarżący ograniczył się do ogólnikowego stwierdzenia, że „zaskarżone orzeczenie Sądu Apelacyjnego w [...] rażąco w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c., art. 172 § 1 i 2 k.c. oraz art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, poprzez przyjęcie, że w okolicznościach niniejszej sprawy doszło do zasiedzenia nieruchomości przez pozwaną”. Brak jakiejkolwiek motywacji tych zarzutów uniemożliwia poddanie ich kontroli w postępowaniu przedsądowym, gdyż prowadziłoby do niedopuszczalnego przerzucenia na Sąd Najwyższy obowiązku wskazania na czym polegać ma naruszenie prawa i z czego wynikać ma jej kwalifikacja jako „rażącego”. Niezależnie od tego wskazane przepisy odnoszą się

odmiennych zagadnień prawa materialnego i procesowego, zatem łączne ich powołanie jest niezrozumiałe. Podkreślić ponadto należy, że niedopuszczalne jest powoływanie się na naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Nie tylko pominięto art. 391 § 1 k.p.c. jako podstawę ewentualnego zastosowania w postępowaniu apelacyjnym, ale i art. 398³ § 3 k.p.c., w myśl którego zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów nie mogą być podstawą skargi, oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. wskazujący na związanie Sądu Najwyższego podstawą faktycznej rozstrzygnięcia od którego wniesiono skargę kasacyjną.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[aw]

jw